

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/65/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6419201716
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6419201716.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Jána Auxta, v právnej veci žalobcu: O. Y., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom I. C. XXX/X, XXX XX C., právne zastúpený JUDr. Ľubomírom Ivanom, advokátom, so sídlom Námestie SNP 41, 960 01 Zvolen, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, IČO: 00 166 481, o zaplatenie 858,79 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 25C/9/2019 - 126 zo dňa 03. 06. 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 25C/9/2019 - 126 zo dňa 03. 06. 2020 p o t v r d z u j e .

II. Žalovaná j e p o v i n n á zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške náhrady trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo aj „okresný súd“) uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 858,79 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 858,79 Eur od 20. 05. 2019 do zaplatenia, všetko v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I. rozsudku). Výrokom II. vyslovil, že žalobca má vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 20. 05. 2019 domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 858,79 Eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 858,78 Eur od 20. 05. 2019 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že uznesením povereného príslušníka Obvodného oddelenia Policajného zboru Banská Štiavnica sp. zn. ČVS: ORP-4/BS-ZH-2016 zo dňa 05. 01. 2016 bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie žalobcovi pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal žalobca sťažnosť, ktorá bola uznesením Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom č. 1Pv 15/16/6613 - 5 zo dňa 22. 02. 2016 zamietnutá ako nedôvodná. Následne dňa 19. 01. 2017 podala prokurátorka Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom sp. zn. 1Pv 15/16/6613 - 33 obžalobu na obvineného - žalobcu na Okresný súd Žiar nad Hronom. Okresný súd v konaní pod sp. zn. 3T/8/2017 - 21 vydal dňa 07. 02. 2017 trestný rozkaz, ktorým bol obvinený - žalobca uznaný vinným zo spáchania prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona. Proti predmetnému trestnému rozkazu okresného súdu podal obvinený - žalobca odpor. Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 27. 08. 2018 č. k. 3T/8/2017 - 304 bol v tom čase obžalovaný - žalobca po

vykonanom dokazovaní oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku, pretože skutok nie je trestným činom. Na základe odvolania podaného proti rozsudku súdu prokurátorkou Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom, Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 09. 01. 2019 sp. zn. 3To/153/2018 odvolanie okresnej prokurátorky zamietol. Z titulu úhrady za poskytnuté právne služby žalobca uhradil zvolenému obhajcovi požadovanú odmenu za poskytnutie právnych služieb v súlade s advokátskou tarifou a na základe vystavenej faktúry č. 1910020 sumu vo výške 858,79 Eur. Súd prvej inštancie následne uviedol, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že bola splnená procesná podmienka uplatnenia nároku na náhradu škody na súde - predbežné prerokovanie nároku príslušným orgánom s výsledkom, že Generálna prokuratúra Slovenskej republiky vyhodnotila žiadosť žalobcu ako nedôvodnú. Nenamietala svoju nepríslušnosť, vec nepostúpila inému orgánu. Generálna prokuratúra tak prijala postavenie zástupcu Slovenskej republiky pri predbežnom prerokovaní nároku žalobcu a tým aj v tomto súdnom konaní. Poškodený sa môže priamo na základe zákona č. 514/2003 Z. z. domáhať náhrady vzniknutej majetkovej škody, ktorá v zmysle § 18 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, ako aj v konaní, v ktorom bolo trestné stíhanie zastavené. Za Slovenskú republiku bola v predmetnom konaní o náhradu škodu oprávnená konať Generálna prokuratúra Slovenskej republiky podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zák. č. 514/2003 Z. z. Súd prvej inštancie na predmetnú vec aplikoval ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v účinnom znení (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), konkrétne jeho ustanovenia § 3, § 5, § 6, § 18. Uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal uhradenia škody, ktorá mu vznikla z dôvodu nezákonného rozhodnutia - uznesenia povereného príslušníka Obvodného oddelenia Policajného zboru Banská Štiavnica o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Náhrada škody spočíva v nákladoch vynaložených na svoju obhajobu v trestnom konaní prostredníctvom zvoleného obhajcu, keďže bol rozsudkom súdu spod obžaloby právoplatne oslobodený, nakoľko skutok nie je trestným činom. Žalovaná sa vo svojom písomnom vyjadrení odvolávala na právny názor vyslovený v náleze Ústavného súdu SR zo dňa 13. 11. 2013 sp. zn. II. US 163/2013 - 50, z ktorého je nesporné, že uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať na nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. V súvislosti s námietkou žalovanej, že základ uplatňovaného nároku nie je daný, pretože neexistuje nezákonné rozhodnutie, od ktorého žalobca odvodzuje nárok na náhradu škody, pretože uznesenie o vznesení obvinenia, ani uznesenie, ktorým prokurátor zamietol sťažnosť žalobcu ako obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia neboli zrušené pre nezákonnosť, súd prvej inštancie uviedol, že s touto námietkou sa súd vysporiadal, a to s prihliadnutím na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/935/2015 zo dňa 19. 01. 2016, ktorý uviedol: „tento právny názor nie je v žiadnom prípade ustálený a podľa názoru súdu ho nemožno považovať za odklon od doterajšej ustálenej judikatúry už len z dôvodu, že sa ústavný súd v náleze, v ktorom tento právny názor vyslovil nedostatočne, resp. nijako sa nevysporiadal s dôvodmi a argumentmi vyplývajúcimi z opačnej judikatúry, vyvíjajúcej sa v období minimálne 20-tich rokov. Ďalej ho, podľa názoru súdu, nemožno považovať za ratio decidendi predmetného nálezu (aj keď sa stal súčasťou vybranej právnej vety), nakoľko v ňom bola riešená iná právna otázka, a to otázka stretu uplatňovania nároku na náhradu škody titulom uznesenia o vznesení obvinenia a titulom nezákonného rozhodnutia o väzbe, ako aj otázka premlčania nároku na náhradu škody. V predmetnom náleze navyše ústavný súd poznamenal, že judikatúra Najvyššieho súdu SR, podľa ktorej rovnaký význam (dôsledky) ako zrušenie právoplatného rozhodnutia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má zastavenie trestného stíhania, resp. oslobodenie spod obžaloby neprešla testom ústavnosti. Je pri tom zrejmé, že tomu tak nie je“. Taktiež podľa ustálenej českej a slovenskej judikatúry k zákonu č. 58/1969 a následne zákona č. 514/2003 Z. z. za nárok na náhradu škody z dôvodu nezákonného rozhodnutia štátneho orgánu treba posudzovať prípady, kedy je trestné stíhanie vedené voči jednotlivcovi na základe uznesenia o vznesení obvinenia neskôr zastavené alebo je obvinený spod obžaloby oslobodený. Jedná sa o špecifický prípad zodpovednosti štátu (napr. uznesenie NS SR zo dňa 18. 08. 2010, sp. zn. 4M Cdo/15/2009). V takomto prípade nezákonné uznesenie predstavuje uznesenie o vznesení obvinenia, v tomto prípade v spojení s uznesením prokurátora o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia a rozhodnutie, ktorým bolo toto zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť je rozhodnutie, ktorým bolo trestné stíhanie zastavené alebo ktorým bol obvinený spod obžaloby oslobodený. Zákon č. 514/2003 Z. z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. Judikatúra dospela k záveru, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením

trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zák. č. 514/2003 Z. z. Ide o tzv. absolútnu objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Podstata tohto nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania alebo v jeho priebehu, ale na samotný výsledok trestného stíhania (viď rozsudok NS SR sp. zn. 3 Cdo/194/2010 zo dňa 30. 03. 2011). Súd v danom prípade tak dospel k záveru, že boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie náhrady škody žalobcovi v uplatnenej výške, a to existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, a to, že žalobca preukázal, že mu škoda vznikla vo výške 858,79 Eur, ktorú výšku žalovaný nenamietal. Súd po preskúmaní trov žalobcu na obhajobu v trestnom konaní mal za to, že tieto trovy boli účelne vynaložené. Keďže žalobca preukázal, že mu škoda takto vznikla vo výške, v ktorej si ju uplatnil, súd jeho žalobe vo vzťahu k uplatnenej istine vyhovel. Takisto súd prvej inštancie priznal žalobcovi úrok z omeškania z dlžnej sumy priznanej titulom náhrady škody vo výške 5 % ročne od 20. 05. 2019, teda odo dňa podania žaloby na súd do zaplatenia. O nároku na náhradu trov rozhodol súd s poukazom podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi ako plne úspešnému v tomto spore priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % účelne vynaložených trov konania.

3. V zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania podala proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie žalovaná, pričom uviedla, že odvolaním napáda výrok I. predmetného rozsudku ako aj výrok II., ktorým súd žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Odvolanie zdôvodnila odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. V ďalšom obsahu poukázala na ust. § 206 ods. 1 prvá veta Trestného poriadku, podľa ktorého, ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré ihneď oznámi obvinenému a doručí najneskôr do 48 hodín prokurátorovi a ak je obvineným súdny exekútor, notár, znalec, tlmočník alebo prekladateľ, aj ministrom spravodlivosti, a ak je obvineným advokát, aj Slovenskej advokátskej komore; o tomto úkone upovedomí bez meškania oznamovateľa a poškodeného. Presvedčenie o dôvodnosti podozrenia nie je totožné s presvedčením o vine. Výraz „dostatočne“ nasvedčuje, že na vydanie uznesenia o vznesení obvinenia sa nevyžaduje istota, ale stačí dostatočne zdôvodnená pravdepodobnosť. Rozhodnutie o vznesení obvinenia spočíva v hodnotení nazhromaždených dôkazov a zistení, pri ktorom sa uplatňuje zásada hodnotenia dôkazov podľa vnútorného presvedčenia v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Na prijatie rozhodnutia o vznesení obvinenia stačí vyššia miera pravdepodobnosti, že trestný čin spáchala konkrétna osoba. Toto rozhodnutie je orgán činný v trestnom konaní povinný vydať bez meškania, po tom ako je na podklade trestného oznámenia dostatočne odôvodnený záver, že konkrétna osoba je páchatelom skutku. Odkladanie vznesenia obvinenia napriek tomu, že sú splnené už uvedené podmienky, sa považuje za podstatnú vadu prípravného konania. Dôkazy, na podklade ktorých bolo v danom prípade vydané uznesenie o vznesení obvinenia, viedli k záveru, že žalobca sa dopustil konania, ktoré malo znaky trestného činu. Dôvodnosť vznesenia obvinenia vyplývala najmä z priestupkového spisu, zo svedeckých výpovedí tak poškodeného V. I., ako aj svedkov W. I. a O. A., pričom nemožno opomenúť skutočnosť, že obvinený sa počas celého priebehu trestného konania k spáchaniu skutku priznával. Uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané v súlade so zákonom a na základe zisteného skutkového stavu. Skutok, pre ktorý bolo žalobcovi vznesené obvinenie, bol spáchaný, tento mal znaky skutkovej podstaty prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona a zabezpečené dôkazy preukazovali spáchanie skutku žalobcom. Vzhľadom na výsledky prípravného konania, prokurátor mal povinnosť podať obžalobu súdu, ktorý je jediným orgánom, ktorý môže v trestnom konaní rozhodnúť o vine. Podaním obžaloby bolo prípravné konanie ukončené. Nepodanie obžaloby pri takejto dôkaznej situácii by bolo porušením zásady legality. Nasledovalo ďalšie štádium trestného konania - preskúmanie obžaloby. Súd vydal trestný rozkaz, z toho vyplýva, že zo zabezpečených dôkazov v prípravnom konaní aj podľa súdu bolo dostatočne preukázané, že žalobca svojím konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného prečinu, vrátane subjektívnej stránky. Až potom, čo na základe odporu bol zrušený trestný rozkaz bolo nariadené hlavné pojednávanie. Ďalej žalovaná uviedla, že štát podľa § 5 ods. 1 a § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zodpovedá za škodu, ktorú spôsobili orgány verejnej moci pri výkone verejnej moci aj nezákonným rozhodnutím, pričom právo na náhradu škody je možné uplatniť až vtedy, keď právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo príslušným orgánom zrušené pre jeho nezákonnosť. V zmysle ustanovenia § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. je základným predpokladom existencia nezákonného rozhodnutia. Žalovaná poukázala, že súdy v trestnej veci

žalobcu nikdy nekonštatovali nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia a nezákonnosť alebo nedôvodnosť prípravného konania. V danom prípade je rozhodujúce posúdenie zákonnosti začatia a vedenia trestného konania proti žalobcovi. Žalovaná vo svojich vyjadreniach k žalobe a na pojednávaní opakovane poukazovala a poukazuje na to, že nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia nie je možno vyvodzovať len zo skutočnosti, že žalobca bol spod obžaloby oslobodený. Žalobca v žalobe a ani na pojednávaní netvrdil porušenie žiadnych základných zásad trestného konania uvedených v § 2 Trestného poriadku. Išlo o štandardný postup orgánov činných v trestnom konaní v medziach zákona, pričom uznesenie o vznesení obvinenia nebolo v prípravnom konaní zrušené ako nezákonné. Žalovaná opätovne poukázala na rozsudok ESLP vo veci Lavrechov proti Českej republike, podľa ktorého skutočnosť, že sťažovateľ bol oslobodený spod obžaloby sama osebe neznamená, že jeho trestné stíhanie bolo nezákonné alebo od počiatku vadné. Dôkazné požiadavky, ktoré treba splniť, aby mohla byť osoba uznaná za vinnú sa líšia od dôkazných požiadaviek, ktoré treba splniť, aby mohla byť osoba trestne stíhaná. Vzhľadom na uvedené nemožno považovať uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné len z toho dôvodu, že žalobca bol spod obžaloby oslobodený, nakoľko táto skutočnosť sama osebe nespôsobuje nezákonnosť uznesenie o vznesení obvinenia, ale je potrebné prihliadnuť na konkrétne okolnosti a dôvody, ktoré viedli k oslobodzujúcemu rozsudku, avšak súd tieto okolnosti vôbec nevzal do úvahy. Taktiež v tomto smere poukázala žalovaná i na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4MCdo 15/2009, na ktoré poukázal súd prvej inštancie. Uviedla, že oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 3T 8/2017 bol vydaný z dôvodu, že skutok nie je trestným činom, inak povedané, súd mal za to, že skutok sa stal, ale nie je trestným činom, nakoľko nebolo nad rámec akýchkoľvek pochybností preukázané, že by konaním žalobcu bola spôsobená škoda pre potrebu kvalifikácie skutku ako trestného činu. Teda v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia bol dostatočne odôvodnený záver, že skutok sa stal, je trestným činom a spáchala ho konkrétna osoba. Taktiež v rozhodnutí 4M Cdo/15/2009 je konštatované, že: „Nemožno prehliadnuť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktne dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv“. Taktiež žalovaná poukázala na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/183/2009 zo dňa 30. 11. 2009, v ktorom bolo konštatované: „Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté“. V súdnej veci napriek tomu, že žalobca bol oslobodený spod obžaloby, uznesenie o vznesení obvinenia bolo (a stále je) zákonné, nakoľko v prípravnom konaní boli zabezpečené dôkazy, ktoré nasvedčovali tomu, že obvinený spáchal prečin poškodzovania cudzej veci podľa 245 ods. 1 Trestného zákona, ignorovanie takýchto dôkazov, a teda nevydanie uznesenia o vznesení obvinenia (za danej dôkaznej situácie), by bolo hlboko v rozpore so základnými zásadami trestného konania. Zákonnosť rozhodnutia sa posudzuje podľa okolností, ktoré boli v čase vydania rozhodnutia. Za nezákonné možno považovať len také rozhodnutie orgánu verejnej moci alebo taký jeho postup, ktoré nemalo zákonný podklad už v čase jeho vydania, resp. realizácie, k čomu v predmetnom prípade nedošlo. Prijatie záveru, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo nezákonné, len z dôvodu vydania oslobodzujúceho rozsudku, nemôže obstáť s poukazom aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 201/2007, Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 64/2008, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. 05. 2012, sp. zn. 8Co 251/2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 548/2012 a rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co 59/2011. Extenzívnym výkladom zákona č. 514/2003 Z. z. bol síce judikatúrou prijatý záver, že z pohľadu nároku na náhradu škody má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť aj zastavenie trestného stíhania, resp. oslobodenie spod obžaloby, avšak uvedený záver nemôže byť prijímaný absolútne a bezvýhradne, a to bez akéhokoľvek posúdenia a zohľadnenia osobitostí každého prípadu, nemôže byť automaticky považované každé vznesenie obvinenia, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obvineného, resp. obžalovaného, za nezákonné. Absencia riadnej legislatívnej úpravy odškodnenia, resp. náhrady trov obhajoby v prípade zastavenia trestného stíhania, alebo oslobodenia spod obžaloby, však nemôže byť suplovaná uplatňovaním nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý má naprávať len jednoznačne nezákonné rozhodnutie, resp. nezákonný postup, ktorý musí byť s poukazom na § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. výslovne ako nezákonný konštatovaný príslušným orgánom. Uvedené odporuje aj § 553 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého štát neznáša vlastné trovy obvineného, ani jeho výdavky spojené so zvolením obhajcu. Preto považuje za neprimerané a neopodstatnené extenzívnym výkladom použiteľnosť jedného zákona (zákon č. 514/2003 Z. z.) obchádzať znenie expressis verbis iného zákona

(§ 553 ods. 1 za bodkočiarkou Trestného poriadku). Ak by bolo zámerom zákonodarcu odškodňovať všetky prípady zastavených trestných stíhaní, ako aj oslobodení spod obžaloby, tak potom v týchto prípadoch by štát neniesol zodpovednosť za nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup, ale za výsledok trestného konania, ktorú zodpovednosť zákon č. 514/2003 Z. z. neupravuje. Ďalej žalovaná poukázala na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 163/2013, podľa ktorého skutočnosť, že vydaním uznesenia o vznesení obvinenia dochádza k posunu v rámci procesných štádií trestného konania, do štádia, v ktorom sa trestné konanie vedie už pre vyšší stupeň pravdepodobnosti, že prešetrovaný skutok spáchala konkrétna osoba v tomto uznesení označená, t. j. trestné konanie sa presúva do štádia zisťovania skutočností rozhodujúcich pre potvrdenie alebo pre vyvrátenie tohto trestného obvinenia, ktoré je tak vlastne predpokladom tohto šetrenia, tak vzhľadom na uvedené, uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. V čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia boli voči žalobcovi dôkazy, ktoré nasvedčovali tomu, že žalobca spáchal trestný čin tak, ako to bolo uvedené vo výrokovej časti uznesenia o vznesení obvinenia. Z uvedeného vyplýva, že uznesenie o vznesení obvinenie ČVS: ORP-4/BS-ZH-2016 je zákonné. Žalovaná preto navrhla, aby odvolací súd postupom podľa § 388 CSP rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom zmenil tak, že súd žalobu žalobcu zamietne a žalobcovi nárok na náhradu trov konania neprizná.

4. Odvolanie žalovanej bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu dňa 12. 08. 2020 s možnosťou k uvedenému sa vyjadriť.

5. Žalobca sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu k odvolaniu žalovanej vyjadril podaním zo dňa 30. 08. 2020. Uviedol, že žalovaná v obsahu podaného odvolania v podstate uvádza opakujúce sa účelové a zavádzajúce tvrdenia a „dezinterpretácie“, keď podstata vyjadrenia žalovanej spočíva len v spochybňovaní existencie nezákonného rozhodnutia a naň nadväzujúceho trestného konania (čím nerešpektuje nielen rozsiahlu ustálenú a konštantnú judikatúru, ale ani súdnu prax týkajúcu sa obdobných právnych vecí a spochybňovaní jasne preukázaných predpokladov pre priznanie nároku na náhradu škody). V priamej príčinnej súvislosti s trestným stíhaním vznikla žalobcovi škoda spočívajúca vo vynaložených nákladoch na právne zastupovanie v trestnom konaní, a to vo výške 858,79 Eur. Je evidentné, že nebyť trestného stíhania, žalobca by nikdy nemusel vynaložiť náklady na právne zastupovanie. Predmetné náklady na právne zastupovanie totižto vznikli ako dôsledok trestného stíhania. Medzi uznesením o vznesení obvinenia (a nadväzne celým trestným konaním) a nákladmi na obhajobu (žalobcu) v trestnom konaní je teda daná príčinná súvislosť. Pre žalobou uplatnený nárok na náhradu majetkovej škody boli splnené a preukázané všetky podmienky pre vyvodenie zodpovednosti voči štátu, a to tak protiprávna skutočnosť v podobe nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia, následok v podobe majetkovej ujmy titulom nákladov spojených s obhajobou a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a postupom na jednej strane a následkom na strane druhej. Otázka nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia pre účely konania o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenej takýmto rozhodnutím sa posudzuje v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. a naň nadväzujúcej ustálenej relevantnej judikatúry (nie podľa Trestného poriadku) a hodnotí sa podľa iných kritérií, než to tvrdí žalovaná. Nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia a na túto nezákonnosť nadväzujúceho trestného stíhania zahrnujúceho všetky procesné úkony boli základom (podkladom) pre základ nároku žalobcu titulom náhrady škody. Otázky tohto charakteru boli predmetom mnohých rozhodnutí a úvah praxe všeobecných súdov, ako i ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR, taktiež Ústavného súdu SR. Táto konštantná a konzistentná judikatúra tvorí východisko a oporu mojej skutkovej a právnej argumentácie. Žalobca opätovne poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4M Cdo 15/2009, uverejnené taktiež v publikácii Zo súdnej praxe pod por. č. 57/2010, v ktorom bolo konštatované, že rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia trestného stíhania je preto neskorší právoplatný výsledok trestného konania. V zmysle nálezu Ústavného súdu SR I. 540/2016 nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa Zák. č. 514/2003 Z. z. účinného od 01. 07. 2004 a rovnako aj podľa predtým platného Zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu, alebo jeho nesprávnym úradným postupom účinného do dňa 30. 06. 2004. Doterajšia súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti

občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená a dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania, alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ústavný súd konštatuje, že ak sa trestné stíhanie konkrétnej osoby skončilo vydaním oslobodzujúceho rozsudku bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo (v danom prípade táto situácia nastala z dôvodu, že skutok, z ktorého bol žalobca obvinený nie je trestným činom), uznesenie, ktorým bolo takémuto obvinenému vznesené obvinenie je potrebné považovať za takýchto okolností vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca. Do pozornosti dal žalobca taktiež rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 395/2016 a I. ÚS 320/2016. Záverom žalobca uviedol, že ak právny poriadok na strane jednej zveril štátu oprávnenie realizovať takú významnú činnosť, ako je trestná politika resp. výkon trestného konania vrátane oprávnenia obviňovať fyzické osoby - občanov z trestnej činnosti (pri ktorom dochádza k zásahom do tých najzákladnejších a najcennejších práv a slobôd) potom na strane druhej musí štát niesť aj zodpovednosť, ak sa ním vyslovené podozrenie a obvinenie nenaplní a nepreukáže. Je logické a zrozumiteľné, že oslobodzujúci rozsudok má zrušujúce účinky voči uzneseniu o vznesení obvinenia v tej istej veci. Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie napadnutý odvolaním žalovanej potvrdil ako vecne správny a priznal náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi.

6. K vyjadreniu žalobcu sa podaním doručeným okresnému súdu dňa 09. 09. 2020 vyjadrila žalovaná. Uviedla, že po oboznámení sa s obsahom vyjadrenia žalobcu k písomne zdôvodnenému odvolaniu žalovanej, žalobca vo svojom podaní neuvádza žiadne nové skutočnosti, ani argumenty, ktoré by mali za následok zmenu právneho názoru žalovanej. Vzhľadom na uvedené naďalej v plnom rozsahu zotrváva na podanom odvolaní.

7. V dôsledku odvolania žalovanej krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 Zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej len „CSP“) vec preskúmal v medziach daných ust. § 379 a 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie v meritórnom výroku I. a v závislom výroku II. o trovách konania podľa § 378 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Na základe podaného odvolania žalovanej voči rozsudku súdu prvej inštancie tak v rozsahu podaného dovolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP (ktorými je odvolací súd viazaný) po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vo veci na základe vykonaného dokazovania v odôvodnení rozhodnutia aj skonštatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, keď odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. Žalovaná ako odvolateľka v podanom odvolaní neuviedla žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu, či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, nežiadala ani doplniť dokazovanie za podmienok stanovených ust. § 384 ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť bez jej viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolací súd preto pri rozhodovaní vychádzal zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, pričom neboli naplnené procesné predpoklady dopĺňovať dokazovanie, prípadne nariadovať odvolacie pojednávanie zo strany odvolacieho súdu (§ 383, 384 ods. 1, 2, a 3 CSP v spojení s ust. § 366 CSP) s prihliadnutím na rozsah odvolania žalovanej a odvolacie dôvody uvedené v jej odvolaní, odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné a nemožno mu vyhovieť. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje v celom rozsahu za vecne správne,

pri preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok.

11. S poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny ako vo výrokovej časti, tak aj v časti odôvodnenia, pričom zároveň v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Nad rámec uvedeného odvolací súd k najzásadnejšej odvolacej námietke žalovanej, ktorá spočívala v tvrdení, že za nezákonné rozhodnutie možno považovať len také rozhodnutie, ktoré nemalo zákonný podklad už v čase jeho vydania a nie také rozhodnutie, ktoré bolo v čase jeho vydania zákonným rozhodnutím a ani neskôr nebolo pre nezákonnosť zrušené, alebo zmenené, resp. jeho nezákonnosť nebola žiadnym príslušným orgánom verejnej moci inak konštatovaná, uvádza, že súd prvej inštancie rozhodol v súlade s ustálenou súdnou praxou, na ktorú prvoinštančný súd v odôvodnení rozhodnutia aj poukázal. Odvolací súd konštatuje, že v prípade nároku na náhradu škody uplatneného podľa zákona č. 514/2003 Z. z. ide o špecifický prípad zodpovednosti, pričom sa jedná o zodpovednosť objektívnu, čo znamená, že zo strany oprávneného subjektu nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu resp. nebanlivosti, ale stačí preukázať, že škoda je výsledkom činnosti príslušného orgánu t. j. zodpovednosť za výsledok. Pokiaľ žalovaná v odvolaní v zásade poukazuje na tú skutočnosť, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo v čase jeho vydania zákonné a dôvodné a teda žaloba o náhradu škody je nedôvodná, odvolací súd s takouto odvolacou námietkou nemôže súhlasiť, pričom odvolací súd poukazuje na to, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa Zák. č. 514/2003 Z. z. (viď rozhodnutie NS SR sp. zn. 4 Cdo/183/2009). Rovnako Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/74/2010 uviedol, že ten, proti komu bolo stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má podľa § 1 až 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadné právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991). Na podstate týchto právnych záverov vo vzťahu k prípadom škôd vzniknutých za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. zotrvala súdna prax i po prijatí Zák. č. 514/2003 Z. z., ktorý zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (teda bez ohľadu na zavinenie, ktorej sa nemôže zbaviť). Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania.

12. V tomto smere odvolací súd poukazuje i na Nález Ústavného súdu SR vo veci I. ÚS 540/2016 zo dňa 13. 12. 2016, v ktorom ústavný súd zdôraznil, že „nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa Zák. č. 514/2003 Z. z. účinného od 01. 07. 2004 a rovnako aj podľa predtým platného Zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu, alebo jeho nesprávnym úradným postupom účinného do 30. 06. 2004 (ďalej len „Zák. č. 58/1969 Zb.“). Doterajšia súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená a dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania, alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté súdnou judikatúrou v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné (rozsudok NS SR sp. zn. 4M Cdo 15/2009) a svojou rozhodovacou činnosťou ho v prevažnej miere potvrdzuje aj ústavný súd (napr. III. ÚS 117/06, I. ÚS 320/2016, I. ÚS 395/2016 a iné)“.

13. V predmetnom náleze Ústavný súd konštatoval tiež: „Ústavný súd zhodne so svojou judikatúrou pripomína, že v materiálnom právnom štáte musí štát niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ak nimi zasiahol do základných práv občana. Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ústavný súd konštatuje, že ak sa trestné stíhanie konkrétnej osoby skončilo vydaním oslobodzujúceho rozsudku bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo (v danom prípade táto situácia nastala z dôvodu, že prokurátor ustúpil od obžaloby podľa § 239 ods. 2 Tr. Poriadku), uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie, je potrebné považovať za takýchto okolností vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca.“

14. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie je nepochybne zrejmé, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní okrem rozhodnutí súdov vyššej inštancie, ktoré uviedol v bodoch 24. a 25. odôvodnenia, postupoval v súlade i s rozhodnutím Ústavného súdu SR I. ÚS 540/2016, na ktoré poukázal odvolací súd a teda rozhodol v súlade s ustálenou rozhodovacou činnosťou najvyšších súdnych autorít a to či už s rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR, ako aj Ústavného súdu SR, pričom súd prvej inštancie na túto existujúcu ustálenú judikatúru najvyšších súdnych autorít v odôvodnení rozhodnutia poukázal, v určitých častiach ju citoval a v súlade s touto ustálenou judikatúrou vo veci aj rozhodol. Preskúmaním veci odvolací súd mal za preukázané, v zhode so súdom prvej inštancie, že v súdnej veci sú splnené všetky predpoklady na priznanie práva na náhradu škody ustanovené v zákone č. 514/2003 Z. z.

15. Pokiaľ žalovaná poukázala v podanom odvolaní na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lavrechov proti Českej republike vo veci č. 57404/08 zo dňa 20. 06. 2013 odvolací súd uvádza, že toto rozhodnutie rieši inú právnu situáciu, než ktorá je predmetom tohto súdneho konania a síce prepadnutie peňažnej záruky, ktorá pripadla štátu za situácie, že obžalovaný bol spod žaloby oslobodený, pričom z odôvodnenia tohto rozhodnutia nepochybne vyplýva, že sa jednalo o prijatie peňažnej záruky v priebehu trestného konania, pričom sťažovateľ maril vedenie trestného konania, keď súd dospel k záveru, že sťažovateľ svojim konaním (nedostavením sa k žiadnemu súdному pojednávaniu, niekoľko ročný pobyt v zahraničí, neposkytnutie súčinnosti) skutočne komplikoval vedenie trestného konania a prepadnutie záruky sám zavinil, keďže nedodrжал podmienky prijatia peňažnej záruky, to znamená, že sa jednalo o zavinené konanie sťažovateľa v priebehu procesného konania v rámci trestného konania. Súdená vec podľa názoru odvolacieho súdu preto nie je aplikovateľná vo veci, ktorá bola predmetom rozhodovania v konaní o žalobe žalobcu v tomto súdnom konaní. Preto uvedenú odvoláciu námietku odvolací súd nepovažoval za dôvodnú.

16. Keďže v konaní boli preukázané všetky zákonom stanovené podmienky na priznanie škody, pričom v konaní bola preukázaná aj výška skutočnej škody, ktorá spočívala v zaplatení čiastky 858,78 Eur žalobcom titulom poskytnutia právnych služieb žalobcovi príslušným advokátom, považuje odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým priznal žalobcovi náhradu škody vo výške 858,78 Eur, za správne rozhodnutie vychádzajúce z náležite zisteného skutkového stavu, pri správnom aplikovaní príslušných právnych predpisov, ktoré sú už uvedené vyššie a to s prihliadnutím na v prevažnej miere ustálenú rozhodovaciu prax, či už Najvyššieho súdu SR, alebo Ústavného súdu SR.

17. V nadväznosti na vecnú správnosť meritórneho výroku I. je potom vecne správny aj závislý výrok o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, keď súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 255 CSP. Žalobca bol v konaní úspešný v plnom rozsahu a preto súd prvej inštancie správne rozhodol, keď uložil žalovanej povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v celosti.

18. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov preto rozsudok súdu prvej inštancie v meritórnom výroku I. a závislom výroku II. o trovách konania podľa ust. § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil ako vecne správny.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní žalobca bol v plnom rozsahu úspešnou stranou sporu, preto odvolací súd uložil žalovanému, ktorý bol neúspešnou stranou sporu v odvolacom konaní povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom o výške trov rozhodne súd prvej inštancie postupom v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

20. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).